07/08/2019

7 Αυγούστου 626: Πολιορκία της Κωνσταντινούπολης και ο Ακάθιστος Ύμνος

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Η Πολιορκία της Κωνσταντινούπολης το 626 από τους Σασσανίδες Πέρσες και τους Αβάρους, βοηθούμενοι από μεγάλους αριθμούς συμμάχων τους, Σλάβων, κατέληξε σε μια στρατηγική νίκη για τους Βυζαντινούς.

Η αποτυχία της πολιορκίας έσωσε την αυτοκρατορία από την κατάρρευση, και, σε συνδυασμό με άλλες νίκες που πέτυχε ο αυτοκράτορας Ηράκλειος (610-641)

το προηγούμενο έτος και το 627, το Βυζάντιο κατάφερε να επανακτήσει τα εδάφη του και τον τερματισμό των καταστροφικών Βυζαντινοπερσικών πολέμων με επιβολή ευνοϊκής συνθήκης και με σύνορα σταθερά.

Ο Χοσρόης, βλέποντας ότι χρειαζόταν μία αποφασιστική αντεπίθεση για να νικήσει τους Βυζαντινούς άφησε τον Σαχίν με 50.000 άνδρες στην Μεσοποταμία και την Αρμενία

για να απασχολεί τον βυζαντινό στρατό, κι με ένα μικρότερο στρατό έφτασε και στρατοπέδευσε στα τείχη της Χαλκηδόνας, στην Ασιατική πλευρά του Βοσπόρου.

Ο Χοσρόης είχε συμμαχήσει με τον χαγάνο των Αβάρων, έτσι ώστε να ξεκινήσει μια συντονισμένη επίθεση κατά της Κωνσταντινουπόλεως τόσο από την ευρωπαϊκή όσο και την ασιατική πλευρά.

Ο περσικός στρατός στρατοπέδευσε στη Χαλκηδόνα, ενώ οι Άβαροι με τους Σλάβους στην ευρωπαϊκή πλευρά της Κωνσταντινούπολης όπου και κατέστρεψαν το υδραγωγείο του Ουάλη.

Λόγω του βυζαντινού ναυτικού ελέγχου στο στενό του Βοσπόρου, όμως, οι Πέρσες δεν μπορούσαν να στείλουν στρατεύματα στην ευρωπαϊκή πλευρά για να βοηθήσουν τους σύμμαχους τους.

Αυτό μείωσε την αποτελεσματικότητα της πολιορκίας , επειδή οι Πέρσες ήταν έμπειροι σε πολιορκίες.

Επιπλέον, οι Πέρσες και οι Άβαροι είχαν δυσκολίες επικοινωνίας σε όλο τον φυλασσόμενο Βόσπορο, αν και αναμφίβολα, υπήρχε κάποια επικοινωνία μεταξύ των δύο δυνάμεων.

Η άμυνα της Κωνσταντινούπολης ήταν υπό την αρχηγία του Πατριάρχη Σέργιου και των πατρικίων.

Κατόπιν ο Ηράκλειος χώρισε τον στρατό του σε τρία μέρη παρόλο που ο ίδιος έκρινε ότι η πόλη ήταν σχετικά ασφαλής, ο ίδιος ζήτησε ενισχύσεις στην Κωνσταντινούπολη για να ενισχύσει κυρίως το ηθικό των αμυνομένων.

Ένα άλλο μέρος του στρατού ήταν υπό την αρχηγία του αδελφού του Θεοδώρου και στάλθηκε για να ασχοληθεί με τον Σαχίν, ενώ το τρίτο και μικρότερο μέρος θα παράμενε υπό τον έλεγχό του, με σκοπό μία επιδρομή στο Περσικό βασίλειο.

Στις 29 Ιουνίου 626, άρχισε μια συντονισμένη επίθεση κατά των τειχών.

Μέσα στα τείχη, βρισκόταν 12.000 καλά εκπαιδευμένο Βυζαντινό ιππικό και πεζοί που με την βοήθεια των κατοίκων υπερασπίστηκαν την πόλη ενάντια στις δυνάμεις περίπου 80.000 Αβάρων και Σλάβων.

Οι Πέρσες είχαν αφιχθεί στη Χαλκηδόνα πριν ανατραπεί ο Φωκάς.

Παρά τις συνεχείς επιθέσεις στα τείχη με βολές πολιορκητικών μηχανών για ένα μήνα, το ηθικό ήταν υψηλό μέσα από τα τείχη της Κωνσταντινούπολης,

λόγω του Πατριάρχη Σεργίου που με θρησκευτική θέρμη και πομπές, κατά μήκος των τειχών με την εικόνα της Παναγίας, κρατούσε ψηλά το ηθικό με την

πεποίθηση ότι οι Βυζαντινοί ήταν υπό θεϊκή προστασία.

Επιπλέον, οι κραυγές του πατριάρχη για το θρησκευτικό ζήλο ανάμεσα στην αγροτιά γύρω από την Κωνσταντινούπολη έγινε ολοένα και πιο αποτελεσματική από το γεγονός ότι αντιμετώπιζαν ειδωλολάτρες.

Κατά συνέπεια, κάθε επίθεση ήταν μια καταδικασμένη προσπάθεια. Όταν ο στόλος των Αβαροσλάβων και ο περσικός στόλος βυθίστηκαν σε δύο διαφορετικές ναυμαχίες,

οι επιτιθέμενοι τράπηκαν σε φυγή εγκαταλείποντας την πολιορκία προφανώς υπό την πεποίθηση ότι η θεϊκή παρέμβαση είχε κερδίσει για το Βυζάντιο.

Στις 7 Αυγούστου, ένας στόλος από περσικές σχεδίες με στρατεύματα διαπεραίωναν το Βόσπορο αλλά περικυκλώθηκαν και καταστράφηκαν από τον βυζαντινό στόλο.

Οι Σλάβοι προσπάθησαν να επιτεθούν στα θαλάσσια τείχη από τον Κεράτιο κόλπο, ενώ ο κύριος όγκος των Αβάρων επιτέθηκαν τα χερσαία τείχη.

Οι βυζαντινές γαλέρες κατέστρεψαν τις Σλαβικές βάρκες που κατευθύνονταν στα θαλάσσια τείχη, ενώ η Αβαρική επίθεση στα χερσαία τείχη από τις 6 έως τις 7 Αυγούστου απέτυχε.

Με την είδηση ότι ο Θεόδωρος είχε τελεσίδικα θριαμβεύσει κατά του Σαχίν (υποτίθεται ότι η ήττα οδήγησε τον Σαχίν να πεθάνει από κατάθλιψη),

οι Άβαροι υποχώρησαν στην βαλκανική ενδοχώρα μέσα σε δύο ημέρες, λύνοντας ουσιαστικά την πολιορκία.

Ακόμα κι αν ο περσικός στρατός ακόμα στρατοπέδευσε στη Χαλκηδόνα, η απειλή για την Κωνσταντινούπολη είχε εκλείψει.

Η άρση της πολιορκίας αποδόθηκε στη θεϊκή προστασία της Παναγίας, και γράφτηκε από άγνωστο συγγραφέα ο περίφημος **Ακάθιστος Ύμνος,** ενδεχομένως να τον έγραψε και ο Πατριάρχης Σέργιος ή ο Γεωργίος Πισιδίας